

Phần 5

Chương 17 Giống Nhau

Mùa đông bùng nổ, lòng yên không mất tiếng động. Mùa đông Singapore không lạnh như mùa đông ở quê.

Năm giờ chiều, tôi tan tầm. Lúc này trời đang mưa.

Một ngày trước tôi nhận được tin tức của Diêu Khiêm Minh, anh ta sắp đi, không có bạn gái.

Tôi không muốn liên quan đến cuộc sống của Diêu Khiêm Minh, nhưng nhà của anh ta, nói ra lời khuyên, tôi làm không được. Chẳng lẽ, cuộc sống cùng nhau là mong ước.

Nhưng anh ta nói muốn tôi ở lại lúc tan tầm, tôi đã thoát khỏi. Lúc tan tầm là giờ cao điểm, người đông. Tôi đứng bên ngoài, sức trời ảm đạm, mưa mù mịt tầm mắt. Một chiếc xe đạp dừng trước mặt tôi.

Chiếc xe kéo xuống.

“Không phải anh cố ý nói dối em.” Diêu Khiêm Minh nhún vai nói xong, nhấc mũ che mắt, “Lên xe đi.”

Tôi hít thở lạnh, nhìn người ngồi ghế phôi, mí mắt, trong lòng giãy dụa một chút, vội quay trở lên xe.

“Hết rồi.”

Tôi chầm chậm chào hỏi, H Khiên Dũng ngồi ghế phôi nhìn tôi nghiêm túc, xuyên qua kính chắn gió nhìn tôi một cái rồi nhanh chóng thu hút tầm mắt.

Khu tay Diêu Khiêm Minh khẽ vuốt, lời chuyện hôm nay tôi, “Bây giờ là giờ tan tầm, anh ta không phải đi trên đường, em không phải là nhân viên của anh ta, không cần câu chuyện này.”

Tôi cười, vì vì vì này tôi chỉ cho ý kiến. Tôi cùng H Khiên Dũng có một quan hệ khác, Diêu Khiêm Minh làm sao biết được.

Trái lại thái độ của H Khiên Dũng, rõ ràng là muốn đi.

Nhưng vì vì vì ý, tôi phải đi vào trong xe, ai cũng không ý kiến, lẳng lặng ngoài cửa sổ.

Xe đạp khách sạn Tân Hải.

Diêu Khiêm Minh ở bãi xe, chỉ mình tôi đi cùng H Khiên Dũng.

H Khiên D đứng phía trước, theo sách dặn cách v, chúng tôi tiếp tục s m vai ng i l .

Không ng h n t nhiên d ng l i, quay ng i ch n l y tôi.

“Hai ng i r t thân?”

Tôi b t ng , gi ng m t nhìn h n khó hi u.

H n d ng nh c m th y b c mình, n m m nh l y c tay tôi: “Em, cùng Diêu Khiêm M c r t thân?”

Tôi hi u ra, làm b ngoan ngoãn suy ngh : “Coi nh v y i!”

“Cái gì g i là coi nh v y i?”

Bi u tình trên m t h n g n nh là m m c i.

“Chúng tôi h c cùng tr ng.” Tôi b sung.

“Ch nh v y thôi?”

“ m!”

“Em cùng em gái anh ta r t thân?”

Ng i này nh c n L Tây làm tôi có chút kinh ng c, l p t c che d u, th nhiên áp: “ m!”

H n có chút m chiêu, g t g t u, không ý n tôi, b c vào phòng.

Tôi i theo sau h n vào c a, th y h n xoay ng i, vung tay, c a li n phía sau khép l i. Tôi ng a u, ón l y t m m t h n.

Hai tay h n ch ng lên c a, vòng l y tôi, “N a tháng không g p, th t là nh .”

Nh ng câu b n c t nh th này, h n l i nói c bài b n h n hoi nh v y. Tôi b s chân thành tha thi t trong m t h n mê ho c. Khi ph n ng c, c m ã b h n gi l y.

“Còn em? Nh anh không?”

“...”

“Nh ? Hay không?”

Trong phòng ch có hai chúng tôi.

H n r t gi i kh ng ch ng i khác, tôi tr n không xong, n gi n hào phóng mà h i l i: “H t ng? Ngài mu n nghe cái gì?”

H n buông tôi ra, c i m t cái: “T i sao l i nghe gi ng nh là anh ang ùa gi n em?”

“Ai nói không ph i âu?”

Tôi gi ng m t dò xét h n, h i l i.

Không khí lúc này không tốt, trong mắt H Khiên D có ý cười, v ngoài ánh mắt. Bất chợt ngày vui ng n ch ng tay gang, bên tai truyền n n tiếng gõ cửa, mắt h n thoáng ch c tr m xu ng, gi l y vai tôi, em tôi ò lên cánh cửa, thu n tay khóa l i.

Tiếng gõ cửa vang lên. Mắt tôi ng li m t ti ng nh gõ vào dây th n kinh ang c ng th ng c a tôi.

Tôi hỏi: “M c a i.”

H n li c tôi m t cái, th n s c không dao ng: “ ng, m t h ng...”

Tiếng nói v a đ t, mi ng c ng r i xu ng.

H n hôn môi r t m nh m , nh là thích n l p son môi c a ph n , u l i l u luy n, r t lâu không ch u r i i.

Ng i ngoài cửa không kiên nh n, ti ng gõ cửa càng lúc càng l n.

Tôi c n môi, ng n không cho h n ti n vào. Hai tay h n trên vai tôi l i càng thêm m nh, t a nh n u tôi không ch u m mi ng, không cho h n ti p t c, h n s không cho nh ng ng i ngoài cửa i vào.

Tôi không nói gì, h n c ng không quan tâm n cách tôi t ch i. Cu i cùng, tôi v n th a hi p, m mi ng, m c u l i h n ti n vào.

C a m , Diêu Khiêm M c i vào, phía sau có r t nhi u ng i. M t, hai... nhìn u r t quen m t, nh ng c ng ch là quen m t mà thôi.

Diêu Khiêm M c nhìn th y tôi còn ch a vào, mà H Khiên D l i ng i ngay ng n chính gi a sofa, t m m t khó hi u đ ng l i H Khiên D .

Cu i cùng, Diêu Khiêm M c v i ho m t ti ng, “Em c ng ng i i!”

Sau ó, t m m t l t qua tôi, quay tr l i trên ng i H Khiên D , “Xin c u, ng có t v c p trên đ a cô y!”

Ng i i vào sau Diêu Khiêm M c, t lúc vào cửa v n ch m chú nhìn tôi bên này, ng i xu ng, v n không ch u r i t m m t, t nhiên anh ta cao gi ng nói, tay ch phía tôi: “Anh nh rõ em! Chính là hoa h u gi ng ng c Minh c a chúng ta!”

Trong m t anh ta nh phóng ra tia l a i n, tôi nh t th i kinh ng c, n c i khó tránh tr nên c ng ng c: “Xin chào!”

Nh ng ng i trong phòng gi phút này u h ng thú đ n ánh m t v phía tôi.

Ch c lát, Diêu Khiêm M c ôm l y th t l ng tôi kéo i, tôi c ng nh ng không tránh, nghe c gi ng nói anh ta vang bên tai: “ ây là Lâm Vi Linh, tôi m i n...”

“Cô y là th kí c a tôi,” H Khiên D ng t l i anh ta, “Khiêm M c không có b n gái, th kí c a tôi, anh ta m n dùng t m m t chút!”

Mình?

Tôi nghe H Khiên D dùng từ như thế, không khi nào biết.

Điều Khiêm M c c c kì x u h , nh ng anh ta che giấu cảm xúc r t t t, không bao lâu ã khôi phục dáng bình thường không chút gì sống.

G i n xong, c nh t ng tr c m t gi ng nh m t ti c trà, gi i thi u xong cái này n gi i thi u cái kia. Nh ng ng i này u là nh ng nhân vật có tiếng tăm thì còn i h c. Ngay h i ó, t gia th n b n gái, không có ai sánh c.

Bây giờ, t t c u tr thành nh ng ng i có s nghi p trong xã h i, tr c m t ng môn, danh thi p nào là CEO, CFO... lo i.

ng nhiên, b n gái c ng là th di n.

Làm m t trong s ó, tôi au u.

“Hoa h u gi ng ng! Còn nh anh không?”

Nói xong, ng i này a danh thi p n tr c m t tôi. Tôi nh n l y, không tr l i.

V này nhìn qua tu n tú tinh anh, nh ng tôi không có h ng thú. i phó v i nh ng ng i này, khó h n nhi u so v i vi c tính toán c phi u.

“Em ch h c c Minh m t n m thì chuy n i, bi t có bao nhiêu ng i au lòng hay không?”

Nghe v y, tôi c i, l i c i, không khi nghiêng u nhìn phía i di n, tên u s gây ra - H Khiên D .

Sau ó không lâu, so v i tôi còn m t ng i càng b nhi u ng i ý.

Ng i này, tôi nhìn c ng th y quen m t, ngh l i m t h i li n nh ra - Th ng Nhiên Vi.

Ng i p v a b c vào c a, t t c m i ng i u nhìn qua.

Th ng Nhiên Vi b vây làm trung tâm, l p t c i n ng i xu ng bên c nh H Khiên D . Th ng Nhiên Vi cùng H Khiên D , hai ng i ng i tr c m t m i ng i, k m t hôn, ghé tai nói nh gi ng nh di n trò, th a m n s t o m o c a qu n chúng.

R t c c H Khiên D c ng nh l i còn r t nhi u ng i ây, h ng m i ng i gi i thi u: “ ây là Th ng Nhiên Vi.”

Ngôi sao n lúc này n n c i. Không c n m mi ng ã p n ch ng y, nh ng gi ng nói c a cô còn p h n, trong tr o mà l nh lòng, “Chào m i ng i.”

Gi ng nói d u dàng, c ng không ra v kênh ki u h n ng i.

Tôi đang xem kịch, bỗng nhiên Diêu Khiêm Mạnh tiến lên bên tai nói: “Em thấy cô ta thế nào?”

Tôi nhún vai, cười uỳnh uỳnh, trả lời: “Rất tốt.”

Hắn nhìn tôi mặt lạt, nắc nể không ríu rít, lấy rau cho tôi.

Tôi nhún vai, “Cảm ơn!”

“Anh cảm thấy cô ta có chút gì ng em.” Diêu Khiêm Mạnh tự nhiên nói.

Tôi cười ra tiếng, giỡn mặt, ón nhún ánh mắt Diêu Khiêm Mạnh đang hỏi: “Nếu anh đang khen em xinh đẹp, em không phải nên cảm ơn?”

Hắn cười, tôi thấy sượng, lấy trong túi ra túi thuốc cùng bột, tìm cách ra khỏi phòng, trốn vào toilet hút thuốc.

Toilet không có cửa hòa nhập trong phòng, vì đi vệ sinh nên bên trong áo khoác che chắn kín đáo, lúc này mới cảm thấy thoải mái, mới đi vào hút thuốc, không chú ý. Tôi đi vào, tìm chai xì gà, trang điểm, tìm ra chìa khóa ra ngoài.

Cả vạ, tôi liền nhìn thấy Hân Khiên Đột vào toilet. Hắn nắm tay ôm ngực, mặt mày nhăn nhó, trợn mắt khò khò.

“Hân Khiên, anh khỏe?”

Tôi cười hi hi.

Hắn mỉm cười, không nói gì, cúi sát vào tôi hít hít, “Hút thuốc?”

Tôi không thèm quan tâm, lấy ra thuốc.

“Đừng hút, không tốt cho sức khỏe.”

Hắn tự nhiên nói.

Tôi cười, quay lại nhìn túi thuốc trên tay hắn, “Anh cảm thấy bên hút thuốc bên nói chuyện này có ý nghĩa gì?”

Hắn nhìn tôi quay đầu, không nói gì. Tôi sinh đôi nhìn thấy hắn, cho nên xoay người. Hắn đi theo phía sau, đến cửa phòng, tôi đang muốn mở cửa, tay hắn bỗng nhiên phẩy lên tay tôi đang cầm chìa khóa.

Tôi tránh hắn, tay hắn càng giết chết.

“Không đi vào?”

Hắn cười: “Muốn về nhà.”

Đi vệ sinh xong, tôi thấy không còn gì nói, “Thật sự Nhiên Vì cả anh vẫn còn bên trong.” Nói xong lập tức thấy không còn, vì thấy sượng, “Thật sự thì còn bên trong.”

Tay hắn, tay bàn tay đặt lên cánh tay tôi, cười: “Không phải ‘cả anh’, em có hiểu không?”

Tôi đang nhtr l i, v a m mi ng, c a t bên trong t nhiên m ra.

Tr i không chỉ u lòng h n, H Khiên D không cho tôi i vào, bên trong ã có ng i i ra, mà ng i ó, là ng i mà vài giây tr c ó chúng tôi ã nói n, Th ng Nhiên Vi.

Th ng Nhiên Vi th y hai chúng tôi ngoài c a, s c m t không t t, nh ng r t nhanh n n c i gi ch t l y cánh tay H Khiên D , “M i ng i ang h i anh tr n i âu v y, thì ra là ây.”

H Khiên D buông l ng cánh tay ang t lên tay tôi.

Mà tay tôi m t l n n a l i c t do, theo b n n ng gi u v phía sau l ng.

Ch ng 18

D B n

Ba n ch m d t.

H Khiên D a b n gái ngôi sao v nhà.

Diêu Khiêm M c ng a quen ng c , a tôi v nhà tr .

Xe d ng l i, tôi xu ng xe i vài b c, b anh ta g i l i: “Không m i anh lên u ng chén café?”

Anh ta h i nh v y, chân ã b c xu ng xe, n i u khi n khóa xe, khu u tay ch ng bên c a.

Tôi xem ng h , không n m i gi , còn s m, “Café u ng nhanh, n u không chê thì m i anh lên u ng m t chén.”

M y hôm tr c tôi m i mua Jamaica Blue Moutain café⁽¹⁾, còn ch a m , trong phòng b p. Diêu Khiêm M c nhìn th y c m thán m t ti ng, “ c s n a!”

Tôi c i, không nói gì, m bình café, n u n c sôi... M i cu i tu n tôi u nhàn nhã, ch pha m t bình café ngào ng t, v a nh m nhấp v a suy ngh .

“Café này tôi mua còn ch a dùng n.”

Th y anh ta kinh ng c nhìn tôi m gói café. M t lúc sau, anh ta ng i xu ng chỉ c gh cao, hai tay t trên bàn ánh bóng, th c s thích thú.

Ti ng máy pha café truy n n nh ng ti ng lách cách, n c c ng s p sôi, ti ng b t n c kêu , tôi mu n n nút gi m, li n b Diêu Khiêm M c ng n l i, anh ta nhìn m t ng h h i n th nhi t : “Ch m t chút, dùng n c 95 pha café là t t nh t.”

Thì ra là dân sành.

Ng m l i cùng úng, ng i này không nh ng là lu t s danh ti ng, còn là công t i th b a c a dòng h lâu i nh t Singapore.

Trình độ thông thạo tiếng Anh là bình thường.

“Em hỏi mình có không?” Tôi tự nhiên nghĩ đến việc, thì sự thật là không.

Anh ta có chút ngạc nhiên nhìn tôi một cái, gật gù.

“Phòng này có phòng tắm không?”

Anh ta cười, “Em cảm thấy hứng thú với việc này?”

“Mình nghe chuyện mà thôi.” Tôi che giấu sự tò mò của mình, “Em pha cà phê cho anh phòng tắm có thù lao không?”

“Trao tiền giá? Ừng là nghĩ làm gì,” Anh ta chậc chậc thào, sau đó liếc mắt nhìn tôi một cái, “Ừng vậy, đừng kể thôi.”

“Phòng này có phòng tắm, nhà hàng nhà hàng Diêu rúc con dâu và khách sạn... hỏi kỹ thôi.”

“Lúc mua phòng, cô ấy... không biết bí mật nhà anh.”

“A?”

Tôi cố gắng giấu vẻ nghi ngờ của mình về sự tò mò mà nghĩ mình nên có.

Hình ảnh của anh không liếc nhìn tôi một cái: “Anh cùng cô ấy có một tài khoản tiết kiệm. Không để anh cô ấy không biết.”

Anh ta nhìn chằm chằm vào tôi tại quán cà phê như uống, rồi vào khi chỉ là màu nâu.

Hình ảnh của anh không gian.

“Sau thì sao?” Chuyện này hẳn là rất thú vị.

Anh ta bí mật nhìn tôi: “Không có sau này.”

Tôi gật gù, tỏ vẻ hiểu ý.

Trở về phòng, anh ta ngẩng đầu lên, “Không muốn biết nguyên nhân?”

Tôi liếc nhìn, tôi cố gắng không phải là nghĩ về sự tò mò, chuyện gì cũng phải biết để đúng lúc. Tôi tránh đi cái nhìn chằm chằm kia, xoay người đi mang ra hai chiếc chén cà phê.

Tôi đưa chén cà phê đến trước mặt anh ta, ra khỏi phòng bếp, nhìn thấy CD, ly sữa pha sữa nóng ra. Giọng Diêu Khiêm Mạnh mẽ thì thầm. Anh ta vẫn quay lưng lại, tôi liếc nhìn anh. Anh ta mỉm cười, thoáng nhìn, sự cảm thấy mình.

Tôi nhớ mình: “Anh quên à?”

Anh ta cảm ơn, liếc nhìn anh nhìn tôi, khó tránh khỏi sự xấu hổ, vội vã tránh mặt: “Thật quên mất!”

Anh ta nhét chiếc hộp vào túi, dùng thìa khuấy cà phê, nhanh chóng uống xong, ngẩng đầu, lấy áo khoác mình vào.

n c a chính, i gi y b c ra.

“Em ti n anh.” Tôi nói nh v y, anh ta d ng l i m t chút, nhìn tôi, g t g t u.

Tôi ti n Diêu Khiêm M c n d i l u, anh ta d ng xe l i ven ng, trên xe kéo c a kính xu ng, em th g ò nhét vào tay tôi.

Tôi m tay ra, th y v n là h p nh n ính hôn ó.

“Giúp anh ném.” M t anh ta không chút thay i.

“T i sao anh không t mình làm?”

Anh ta nh áp: “Anh không l .”

Tôi không k p áp l i, Diêu Khiêm M c ã phóng xe i, kh ng khái ch y m t ng l i chi c h p này.

Tôi l c u nhìn chi c h p trong tay. Trong ch p m t khi xoay ng i, chi c xe d ng bên c nh b ng sáng èn. Ánh sáng mãnh li t âm vào m t tôi, tôi gi tay che l y m t. Khi b t u thích ng, tôi nhích mi m t, m h nhìn th y bóng dáng sau tay lái, b màn êm bao l y, i l p v i ánh èn sáng chói ngoài này.

H n v i tôi, cách m t l p th y tinh, i di n.

Tôi bình t nh, i qua gõ vào kính bên gh i u khi n.

Ng i bên trong v n nhìn th ng phía tr c.

Cách m t vách kính, làm cho tôi c m th y bu t l nh.

Tôi nhìn không rõ m t ng i này, trong lòng bu n b c: Sau khi b a ti c k t thúc, h n cùng Th ng i m nhân i d o m t h i, tôi t ng t i nay không c n g p l i.

H n im l ng, tôi l i s t ru t, không kiên nh n p c a kính xe, “Này!”

Ban êm m a phòn, tôi không mu n ng ng cái d m m a cùng h n lãng phí th i gian.

Gõ c a xe m t h i, ng i bên trong v n không ch u ph n ng.

Tôi c i kh , t làm mình m t m t, không ý n h n, vòng qua u xe h ng phía l u l n i v .

úng lúc này, t phía sau m t gi ng nói vang n.

“Lên xe!”

Tôi c i m a, ti p t c i, b ng nhiên d ng l i, th dài, xoay ng i, vòng qua u xe, i n gh ph , m c a, lên xe.

Xe l p t c chuy n bánh.

H Khiên D v n không nói chuy n, xe v n ch y, phong c nh hai ven ng d n d n tr nên quen thu c.

“Ây chàng phải là người biết thế này gia?”

“Đừng xe.” Tôi hét lên.

Hắn tặc kính chiếu hắt lên liếc nhìn tôi một cái, tặc chỉ cho ý kiến, người thì
càng bắt đầu ngừng.

“Tôi bỏ anh đừng xe! Tôi không đi H gia!”

Mình nhìn bắt giác có chút châm biếm, tôi bắt hắn khiêu khích biến thành một
hết lí trí, không quan tâm gì nữa quay sang giật tay lái cựa hất.

Tình phanh chói tai tặc vang lên. Hắn chuyển mình tay lái phải. Xe thì
chợt nã lao qua cách ly, chung quy là còng dộng lại. Tôi nhốt
thì trống rỗng, hai tay tuột xuống.

Xe tặc máy, người ven người.

Tôi nghiêng người nhìn bên dưới H Khiên D, cựa vọt thốt. Hắn mỉm cười
cựa tay cựa tôi, “Làm gì?”

Tôi không nhìn hắn, cựa vọt xong, cựa thốt cựa áo sẫm: “Làm trong
xe còng c. Tôi nói, không đi H gia.”

Hắn nhún mày, hất tặc gì phun trên mặt tôi. Hắn tặc gì cái gì? Tôi
áng thốt người úng.

Tôi tặc tặc cựa áo sẫm.

Áo phanh ra, trên cựa nhìn ra mảy dẫu hôn.

Tôi ngừng ra, áy lòng trùng xuống.

Ghê tặc!

Người àn ông này...

Không úng, là lẩn gì ng, là ng a c!

Vả mặt trên giằng người phớt khác xuống, lẩn khốn cựa tìm
tôi?!

Tôi dộng lại, liếc nhìn người dẫu hôn chói mặt kia.

Không ý cựa áo, tôi tặc tặc kéo khóa quần hắn, sau đó dộng lại.
Thái cựa hất khác thốt, nhốt chìm m trong m h, ch c c p m t, giằng
nhốt nhốt viên á en, không ch u buông tha tôi, v n nhìn thốt nhốt in sâu tôi
vào trong áy m t.

Tôi r n người, mặt tay ôm lấy cựa h n, mặt tay tặc vào trong chốt nóng r c,
nhốt nhàng xoa. Hốt h p cựa h n tặc nên d n d p, ánh m t không còn s c l nh mà
tặc nên nôn nóng bắt an.

Hắn tặc nhiên kéo tay tôi ra, em cánh tay tôi gi lẩn phía sau lưng. C
ng người tôi b nã ra phía sau, b nã c r n lên, b h n bao ph . C thốt không
t giác c nóng d n.

Cho n khí h n g ng g ng phía trên, th n trí tôi b ng d ng t nh táo, hai tay thoát kh i s trời bu c c a h n, “Mang vào...”

H ng ang vùi u tr c ng c, lúc này d ng c n mút, ng ng lên nhìn tôi.

L c u.

T nh táo nh m t viên á vào u h , tan ch y nhanh chóng, nhi t tình l p t c h i ph c. Tôi ng i tr l i gh ph , s a sang qu n áo. H Khiên D ti n l i g n, tôi né tránh: “B n...”

H n phút ch c d ng l i, nh t th i không có ph n ng gì.

Giây ti p theo, t h n ph ra m t s t c gi n không h c k . M t tay h n gi l y vai tôi, m t tay t lên gh , thu n th em tôi y ngã, toàn b c th h n l p t c è lên trên.

H n cao g y nh ng m t chút c ng không nh , m nh m gi l y tôi. Tôi ch c m th y tr i t rung chuy n, au n t t n áy lòng: “Anh i tìm ng i khác! i tìm Th ng Nhiên Vi! i tìm Michelle! ng ng vào tôi!”

S c n ng trên ng i trong ch c lát li n bi n m t. Tôi b kéo d y, lao vào m t vòm ng c.

Tôi không c n h n ôm, tay m vào h n kháng c .

Nh ng h n so v i tôi m nh m , n th p u tôi, n n vai h n: “Không có ng i khác, ch có em...”

Cu i cùng qua i, còn l i ch là tàn c c.

Trên ng i tôi còn m t m nh váy lót, qu n áo u b phân tán trên sàn ho c gh xe. H Khiên D nh t lên t ng chỉ c. H n cú th t l ng tìm trong không gian nh h p, sau khi ng i d y trên tay ngoài qu n áo còn m t cái h p.

Nh n c i c a Diêu Khiêm M c.

“Ai ?”

Tôi l y l i t nh táo, “Diêu Khiêm M c. Anh ta nh tôi ném i.”

“Ném i?”

H n gi ng nh h i l i, l i gi ng nh l u b u, trong m t hi n lên m t tia tàn nh n, ch ng tay vào c a m kính xe bên phía tôi, chi c h p b ném ra bên ngoài, cu n theo m t tr n gió.

Xe l i b t u kh i ng.

Tôi m c qu n áo, m m t nhìn phía tr c, nhìn không ch p m t, c g ng không i di n v i H Khiên D .

ng h trên xe ã báo 1:30 sáng, tôi thi u kiên nh n, ng ng u nhìn ánh m t xuyên th u c a H Khiên D .

“...a tôi về nhà.”

Hắn không trả lời, đôi mắt nhợt nhạt sáng.

Tôi hít một hơi, lập lại: “Làm ơn, a tôi về nhà.”

Hắn Khiên Địch trờm m c xoay tay lái, xe quay đầu, trở về hướng cũ.

Tôi không có việc gì, lấy một chiếc CD ra. Nhạc vang lên, giọng hát sôi nổi bên trong.

Tôi rất thích âm nhạc của Secret Garden, nghe lúc áp lực, có thể làm nguôi đi tâm trạng. Chắc hẳn không biết, Hắn Khiên Địch cũng thích Secret Garden.⁽²⁾

Tôi nhớ mãi lời, buồn ngủ. Tiếng nhạc lúc này im bặt. Tôi hoài nghi một chút, thấy Hắn Khiên Địch đang tắt đi. Tôi trả lời, hắn không đáp lại. Mất lòng, a tôi lại biết tình cảm, giấy tờ theo hắn về tay tắt đi.

Tôi mỉm cười, hạnh phúc.

Nhiều lần, tôi không kiên nhẫn, bỗng nhiên đi đến vị trí mới: “Tại sao em gây chuyện vậy?”

Tôi sống sót.

Hắn tự nhiên cười ra tiếng, ý cười nhếch nhếch vào ánh mắt.

“Cười cái gì?”

Tôi khó hiểu, hắn về tay tắt đi, chạm chú lái xe. Tôi thấy rõ ràng, mình nghe hắn về tay tắt đi, đáng nhẽ còn đang cười.

Xe chạy vào thành phố, chắc hẳn không về tay tắt đi.

Hắn Khiên Địch đang xe lái trên siêu tốc, tôi nhìn thấy hắn qua cửa kính. Trong ánh sáng ban ngày, ngoài này tôi về tay tắt đi có thể nhìn thấy hắn.

Tôi thấy hắn đang lái trên siêu tốc, lấy giấy tờ ra.

Tiếp theo, đi về hướng cũ a tôi vang lên.

Xem hắn thì, là Hắn Khiên Địch.

“Mùi gì?”

“Cái gì?”

“Ồ mai? Dạ hả? Hay là kem ly? ...u là hương vị mới.”

Tôi ngh ngẫm, liền hiểu ý của hắn, cảm giác tin tưởng.

Một lát sau, Hắn Khiên Địch lên xe, ném một cái hộp cho tôi. Tôi cúi xuống, hai má tái nhợt lên. Nghe tiếng, đi đến Hắn Khiên Địch đang cười bí ẩn.

“Anh đi vào vì mua cái này?”

Một H Khiên D lập tức lên xuồng: “Không phải em chê anh buồn sao? Một tá 12 cái còng dùng.”

Tôi về nhà, mở cửa, đi vào tròng. H Khiên D theo tôi đi phía sau, tay óng còng, quay lưng lại kéo lấy tôi. Tôi chĩa súng phẫn nộ lên đầu anh, anh nhún vai.

Bên môi anh phồng lên.

Trong bóng đêm, ánh đèn đỏ, mặt anh lóe sáng. Tôi mở miệng nghẹn, khi anh hôn môi hình như không như thật.

Tay tôi chuyển qua công tắc, bật đèn.

H Khiên D lập tức thả tay tôi.

Công cụ nghề nghiệp CD vẫn đây, tôi mở, nhìn lên trời.

“Anh rút còng...”

Lời nói văng ra khỏi miệng, liền biến mất vào.

Chú thích:

⁽¹⁾ Cà phê Lam Sơn / 藍山咖啡 / Jamaica Blue Mountain Coffee: Cà phê Blue Mountain là một trong những loại hạt cà phê Arabica có giá thành cao và ngon nhất trên thế giới. Nó có nguồn gốc vùng núi Blue Mountains thuộc Jamaica. Người ta gọi loại hạt cà phê này là Jamaica Blue Mountain phân biệt với những loại hạt cà phê khác. Cà phê này có tất cả các tính chất của cà phê tốt nhất, không chỉ giàu hương vị, đậm đà, và vì các vị đắng, chua, cay nồng phân phối hoàn hảo. Do điều kiện khí hậu và đất đai nên mỗi mẻ cà phê đều có hương vị riêng biệt áo trong thang đo riêng của loại cà phê này và hoàn toàn phân biệt với các loại cà phê khác trên TG, không vùng nào trùng lặp. Hương vị cà phê này đặc biệt cho là bí mật và không nơi nào khác có được. Hạt cà phê chỉ cần lọc bỏ tay qua các quy trình gặt hái thu hoạch thủ công để lấy chất lượng cao nhất riêng biệt cho loại cà phê này và sản xuất nên mỗi mẻ cà phê. Cà phê Lam Sơn vẫn dùng bao bì và hộp chèn giấy tùy chọn (không dùng bao plastic) và tất cả các quy trình sản xuất đều là thủ công. Là loại cà phê quý nhất trong quý tộc.

⁽²⁾ Secret Garden: Một cách thưởng thức.

Chương 19

Đi tìm Bảo

Cho đến khi tôi bắt H Khiên D hôn anh nói, anh mới chịu buông ra.

Tôi hít thở sâu, lấy một ngụm khí. Một hồi không chút thay đổi, trong túi lấy ra chiếc hộp vẫn đây, xé gói.

Tôi lấy vai hèn, lộng lẫy thì ngẩng lên bất mãn nói thản nhiên: “Ngủ nhúc nhích.”

“Tôi buồn ngủ.” Tôi vuốt trán nói.

Hèn cúi đầu, mặt chôn vai tôi, nhàn nhàn cựa cựa, rồi lại chĩa mắt tôi không ý.

“Ngày mai tôi còn đi làm.” Giọng nói tôi lạnh thêm.

Hèn ngẩng mặt, ánh mắt trở nên nghiêm túc, giọng nói cộc cằn: “Trời lạnh anh mặt vì cái.”

Tôi mặc kệ hèn, chầm chậm nhanh chóng vào phòng, nhấc quần ra. Quá gần hèn, tôi thấy sắc mặt thay đổi.

Hèn gọi hai vai tôi: “Trời lạnh xong anh buông em.”

Tôi khó khăn nhìn hèn, “Anh hỏi đi.”

“Ngày hôm nay vì sao chuyện trở ngại?”

“...”

“Có phải vì anh hay không?”

Tôi hỏi ánh mắt, khựng lại.

“Nói!” Hèn nâng cằm bắt tôi nhìn thẳng vào mình.

“Úng!”

“Em không biết thì đừng làm vậy.”

Tôi cười, “Tôi không còn sự lựa chọn này khác. Buồn thì hôm nay... b H Hân gặp cái.”

“Tại sao anh không nói rõ mà anh có thể?”

Vấn đề thì không.

Tôi đưa tay vuốt mặt, bất chợt: “Anh uống rượu say, còn biết cái gì!”

“Thật không?” Miếng hèn bất giác cong lên, cười mỉa mai, mang theo chút trêu chọc, “Tại sao lại nói rõ cảm giác dây dưa cùng chỉ cảm giác nhàn nhàn này?”

Nói xong, hèn vỗ tay xoa môi tôi.

“Vậy sao?” Tôi nhìn chằm chằm, xem như là cười, lấy tay hèn ra, “H Hân yêu cầu tôi chuyện trở ngại, không cho gặp lại anh.”

“Áp án này, anh vẫn a lòng?” Tôi chằm chằm nhìn chằm chằm, thấy hèn còn lâm vào trạng thái, không có ý buông tay, tôi không thể không nhấc lên.

H Hân Khiên D có chút thất vọng, giọng nói mang suy nghĩ chuyện gì, tôi nhân cơ hội thoát khỏi tay hèn, vào phòng.

Tôi rớt mọt, nỉn phòng ng, c i áo khoác, ng xu ng gi ng, qu n áo c ng không thay.

H Khiên D kéo tôi, “Không r a m t m t chút?”

Tôi ph t tay, thoát kh i h n, thu n tiên kéo ch n p.

H n nh gi ng l u b u, “R t cu c ai b n?”

Gi ng nói không l n không nh , v a cho tôi nghe th y.

Tôi không ý.

H n là h n c m th y không thú v , cu i cùng t r i i.

Không lâu sau, phòng t m truy n n ti ng n c.

Ch c lát, ti ng b c chân vang lên, t xa n g n, tôi m t l n n a l i b kéo n.

“Kh n m t cùng bàn ch i ánh r ng c a anh âu?”

Tôi c g ng m m t, “N a tháng anh không qua ây.”

Gi ng nói h n trùng xu ng, “Cho nên?”

“Tôi ngh anh không n n a, t t c u ném h t.”

“Này là ý gì?”

H n không buông tôi, tôi ch c m th y trong u ong lên.

“ ng phi n...” Tôi d mình vùi u vào ch n, không mu n nghe gi ng h n.

Trong lúc mông lung, tôi c m giác ch n b x c lên, n m bên c nh lún xu ng.

Mà khi ch n kín l i, m t ôi tay c ng t phía sau vòng qua, ôm l y th t l ng tôi.

Tôi kinh ng c m m t, hoàn toàn t nh ng .

H Khiên D bên c nh tôi, kh hôn lên trán, th y tôi nhìn ch m ch m h n c ng làm nh không có vi c gì.

“Ng i...”

Tôi không quen ng nh th này, l ng c ng ng c, c m giác c ti ng tìm p trong l ng ng c h n.

Thân m t nh v y, không t t.

Cu i cùng tôi v n ng , m t êm ng sâu.

Khi t nh l i, m t tr i ã lên cao. Tôi r t ít khi ng ngon nh v y.

Ti ng chuông di ng vang lên.

Tôi m to, m th i cay. Ti ng chuông t bên t u gi ng truy n n.

Mặt bàn tay tôi rút ra khỏi chăn, tìm máy. Trong phòng mọi thứ hòa nhập vào nhau. Tôi nhìn thấy còn chập chờn, bên kia tất cả máy.

Tôi lập tức rút tay về, dụi mình, tiếp tục ngủ. Nhưng giây tiếp theo, tiếng chuông lại vang lên. Tôi bắt đầu nghĩ ra các bài, mình cũng nghĩ lại những giấc mơ. Tất nhiên bạn nghĩ gì cũng không đúng. Tôi nhìn thấy bàn tay kia ra, nhưng cũng phí công. Tôi cố gắng nắm tay, và tất cả mọi thứ.

Tôi nghe cũng không nghe, nghe: “Xin chào, tôi là Lâm Vi Linh.”

Bên kia im lặng, tôi đoán tiếp: “Alo?”

Sau một giây trầm ngâm, ngay lúc tôi không kiên nhẫn, chuông cúp điện thoại, một giọng nghi hoặc vang lên: “Vivi?”

Giọng nói này, làm cho tôi nghe rất lạ.

Nghe có thể kêu tôi bằng tên này, có tiếng nói trầm thấp như một cô gái này... nghe không hề có chút quen thuộc. Anh... còn gọi tôi, Vivi...

“Là tôi. Anh là?”

Nghe giọng nói, tôi rất dè dặt đoán đoán ai.

Nhưng, tôi thà tin rằng mình đoán sai.

Anh không trả lời tôi, chần chừ nói một câu: “Hãy lắng nghe điện thoại.”

Tôi chần chừ một dòng như chờ đợi sự sống lại. Không kịp phản ứng, bàn tay eo đã buông ra, và tôi nói: “Alo.”

Tôi rất bối rối, quay đầu, nhìn H Khiên D , nhìn đi xuống.

Tôi lại xoay người, xem trên đầu giường, đi xuống.

“... Bây giờ tôi không thể quay về, kêu Reny thay tôi đi...”

“... Trách nhiệm ra giá... Không cần quá một triệu...”

Thật lúc H Khiên D nói chuyện không rõ ràng, tôi rất bối rối, xuống giường.

Chỉ lúc tôi nhận ra một xon, từ phòng tắm ra, H Khiên D đã cúp điện thoại.

Tôi mất, tìm quần áo. Trên giường dường như không còn ra hình thù gì.

Qua chiếc gương phản chiếu, tôi nhìn thấy H Khiên D đứng ở đầu giường, chăm chú nhìn tôi.

Lúc thay áo khoác, tôi nghe thấy tiếng phía sau mình.

Tôi cũng không còn là cô học sinh thân thiện ngày nào, thản nhiên bước qua cửa.

Thay qu n áo xong, quay ng i i n bên gi ng, c m l y di ng t trên t .

H Khiên D l p t c b t c tay tôi. H n ng ng u, nhìn m t tôi, sau ó lôi tôi n m xu ng.

Tôi th y tay h n b t u vén áo b ng, c ng i ch t l nh: “Tôi mu n i làm!”

“Gi ã mu n.” Môi h n dán bên tai tôi, gi ng nói rõ ràng, không mang chút bu n ng , “Bây gi n công ty càng b Mike nghi ng .”

Trong lòng tôi c ng th ng, không hi u sao có chút bu n b c: “V a r i là V ng Th Duy, tr lý V ng g i i n?”

“Anh ta nh t nh oán c tôi và anh...” Tôi kh than.

H Khiên D n m ch t hai tay, không nói chuy n.

Sau m t lúc lâu, H Khiên D c i: “Em không quen bi t Mike, b c u ta phát hi n quan h này sao ph i s t ru t nh v y?”

Trong lòng tôi kinh hãi. Tôi t nh n th y mình không bi u hi n gì trên m t dù ch m t chút. T i sao H Khiên D bi t tôi ang s t ru t?

T m m t h n, b n kho n nhìn tôi m t lát, nói: “Hay là... th c ra em quen Mike?”

Tôi quay u i, không nhìn h n, ch kh g bàn tay h n ra: “Tôi sao có th quen bi t tr lý V ng?”

Tôi g tay h n, r t lâu c ng không c, cu i cùng ch có th n i gi n, m t l n n a nhìn h n: “ cho tôi ng lên.”

“Không m t sao?”

“...”

H n nh là c i, buông tay.

Tôi ng d y, nh ng ti p sau ó b h n m t l n n a gi l y. Tôi b kéo xu ng, mà H Khiên D t i n n è lên.

Hai ng i m t i m t.

“Buông tay.”

H n ôm càng ch t, “Em th t thích nói ‘buông tay’.”

“B i vì anh không ch u buông tay.” Tôi vô cùng t c gi n.

Ánh m t h n sâu th m, tay vòng ra sau l ng, u ngón tay b t u di chuy n, theo đ c s ng l ng i xu ng, ch m rãi nh là khiêu khích.

Ám ch rõ ràng.

Tôi l c u, gi l y tay h n: “Không c.”

H n làm b ng c nhiên khó hi u: “Không ph i không bu n ng sao?”

Tôi th t s khâm ph c s lý gi i c a h n: “Nh ng c ng không th làm ban ngày ban m t.”

H n nhìn k tôi, tay thay i ph ng h ng, t trong váy i vào.

H n quen thu c c th tôi, tôi b ng t i ch m n c m kêu ra m t ti ng.

Môi h n dán l i, tôi tránh i: “Anh còn ch a ánh r ng.”

Tôi gi l y cái c duy nh t này.

R t cu c h n buông tay, ng d y h ng phòng t m i.

Tôi phía sau h n nh c: “Ti n th nh t m r a luôn.”

H Khiên D t m r t lâu, không n a gi không ra. Tôi ph i ch y tr c, c m đi ng chu n b i.

Ch ng 20

Trù Tr

Tôi ang nh ra kh i phòng ng thì nghe th y ti ng H Khiên D t phòng t m v ng ra, “Kh n m t âu?”

Tôi d ng chân l i, “ trong ng n t .”

“Tìm không th y,” H n d ng m t chút, l i ti p t c, “Vào ây, tìm giúp anh.”

Tôi phía sau c a ch n ch m t lúc, cu i cùng v n i vào.

Bên trong h i n c m t mù, tôi nhìn không rõ. S so ng m ng n t , kh n t m, kh n m t, bàn ch i ánh r ng y .

Dáng H Khiên D loáng thoáng trong b n t m l n.

Tôi l y kh n m t a cho h n, bàn tay h n t s ng t nhiên gi ch t l y tôi, kh kéo, tôi ngã vào b n t m, u p vào ng c h n, au m t tr n.

Trên nh u truy n n ti ng c i. Tôi ng ng m t, li n th y h n cong môi nh th c hi n c qu k .

B n t m ng p n c bao quanh tôi, qu n áo ngay l p t c t s ng. Tôi l y tay ch ng c nh b n t m ng lên, chân v a tr t, m t l n n a ngã tr v .

Tôi nhìn H Khiên D , không n hà: “ t h t r i!”

“V y c i.”

H n làm nh không có vi c gì, a tay c i qu n áo tôi.

Tôi t ch i không c, h ng ng không xong, ch có th nhìn h n. Mà h n, ánh m t nh có s ng m . C i áo khoác, tháo s mi, b bra, ti n l i. Chân

hắn tụt lên tôi, nắm nóng bồng cạp hắn tụt ngay bên tôi. Ngón tay cạp hắn không an phận tí nữa, ngón cạp, dấn dấn nôm chửi, ngay sau đó cạp tay bắt đầu xoa nắn.

Tôi không kìm chế, rên môt môt, lợp tợp cạp môi. Mà ngón tay trỏ cạp nhàn nhàn vuốt phớt nhiên bồng tay thay thế, gãi dờ quanh chòm nôm làm cho hai nôm hoa dờ thướt. Ngón tôi vờ au lờ vờ trờ, cạp nôm nôm, xil gờ lên vai hắn.

Tôi ngờ ngờ, không cam lòng hỏi: “Anh nắm thàng rờ không cạp vào phở sao?”

Bờ vai H Khiên Dờ tờ nhiên cạp thướt, cạp tác dờ lờ.

Tôi nghi ngờ, ngờ ngờ nhìn hắn, hắn tránh tôi.

Thờ dờ này, tôi nhờ cạp nôm dờ dờ. Không khéo tay lờ qua chân H Khiên Dờ. Nôm ó rờ nóng, tôi cuờ ngờ quýt rờ tay, lờ ngờ vào chòm nôm cạp hắn.

Tờ mờ tờ H Khiên Dờ bờ nhiên hờ xuờ.

“Áng chờ!”

Hắn nhìn tôi, than môt môt. Ngay sau đó mím môi gì ngờ nhờ bờ áp lờ, trong giây lát xoay ngờ nôm lên.

Tờ cờ khờ cờ tôi chờ thờ y long trờ lờ, lờ ngờ ngờ vào thành bờ.

au nờ truy nờ, tôi không kờ pờ kêu, ôi môi ã bờ H Khiên Dờ chỉ mờ gì. Trong khoàng mờ ngờ, u lờ hờ nờ dây dờ a, mút vào không chút nhờ nhàng.

Mờ tay hắn nâng cao thờ lờ tôi, mờ tay nhờ nhàng kéo khóa vớ. Tôi buờng xuờ, hôm nay hoàn toàn mờ cờ kờ. Hờ nờ rờ nhanh, tay trờ trên lờ tôi khiêu khích, khi nờ tôi nhờ tê dờ.

Vớ vờ nờ gì uờ gờ, không cờ iờ xuờ dờ. Tôi nhờ tờ nhờ tờ hô hờ pờ, y hờ nờ. Hờ nờ cho rờ ngờ tôi chờ ngờ cờ, tí nờ nờ càng nhanh, tay cờ ngờ càng nờ mờ chờ tờ.

Quờ làn da, tôi dờ ngờ nhờ nghe cờ nhờ pờ tìm cạp hắn.

“Tôi... tờ mình cờ i...”

Hờ nờ ngờ ngờ nhìn tôi, anh mờ tờ vô nhờ, bờ nờ khoờ nờ. Cuờ iờ cùng, hắn không cam lòng, khờ tách ra ngờ iờ uờ ngờ bên kia bờ nờ tờ mờ.

Tôi cờ iờ áo sờ mi.

Bờ nhờ nhờ nhìn ánh mờ tờ nóng rờ cờ bên kia, thỏ nờ iờ y.

Cuờ iờ cùng em cờ vớ và quờ nờ lột bờ xuờ ngờ, ném ra ngoời sờn.

Tờ tờ cờ bờ nờ mờ tờ, H Khiên Dờ tí nờ lờ. Mờ iờ thờ dờ nờ ra quá nhanh, tôi mờ cờ kờ nờ cờ chờ yờ bờo trời, chờ ngờ còn cách nào khác.

H n nâng m t chân tôi t lên thành b n, nh c cao m t chân khác. Tôi c m th y lúc này mình t a nh m t con khí b óng ch t d i ng i h n.

M t chút ch m rãi vào.

N c trong su t n áy, tôi cúi u.

H n thông th mà kiên nh k t h p, tôi m t chút nhìn c ng không xót.

Tôi r i t m m t, không có ch bám l y, ch có th ôm c h n, c th rãi r i.

Không có au n, ch c m th y n i ó khó ch u.

H Khiên D nhìn ánh m t tôi, l i nhìn mi ng tôi, thu n th d i t m m t xu ng ng c.

H n nhìn không h ch p m t, dùng u ngón tay c , th nh tho ng ng ng u quan sát ph n ng c a tôi.

Tôi b h n làm cho c ng i nóng lên, ti n n hôn môi h n.

H n l i tránh mi ng tôi, thoáng khom ng i, vùi u ng c, ng m l y n hoa, u n i nh nhàng u n l n.

M t n c tròng trành, tôi khó kh n hít th , s không th kh ng ch c kêu ra ti ng.

C m nh n c vòm ng c h n ph p ph ng, c th h n rõ ràng, ôi m t h n thâm thúy... Tôi khó kh n r i t m m t, không cho chính mình chìm vào trong ó.

S c va ch m t nhiên tr nên m nh, tôi cu i cùng không ch u n i, rên thành ti ng.

“T p trung!” ng c truy n n ti ng H Khiên D kháng ngh .

C th ch m rãi tr nên kì quái, b t u au, không ch u kh ng ch run run, y t h u khô nóng.

H Khiên D lúc này ti n n mi ng tôi hôn xu ng, nh gi i khát. Tôi li u m ng li m mút, i l y c a h n m t ti ng th nh , cùng s c nóng c c t a ra t h th .

Tôi nhìn ánh m t h n m t tia kiên nh lóe ra, trong nháy m t r i vào cao tri u.

Tôi m t l n n a x n c nóng, thêm tinh d u, t t nh m m t ti p t c t m.

H Khiên D tr c g ng c o râu. M t lúc sau, bên tai truy n n ti ng kêu nh . Tôi không t giác nhìn qua, “sao v y?”

M t H Khiên D không thay i quay l i, ý b o tôi nhìn c m h n.

C m h n b l i dao c a vào, l u l i m t v t máu.

Bắt cùng dao cạo râu của hắn tôi ném đi, bây giờ có thể dùng lưỡi dao không. Tôi nghĩ đi đi, cảm thấy lưỡi dao, “Lời này.”

Hắn chôn chôn trong chiếc lát, cúi xuống, ngã vào thành bồn tắm. Một tay tôi giơ cạo râu. Khiên D, một tay miết lưỡi dao, giúp hắn cạo râu.

Lưỡi râu màu lam bạc óng, tôi lấy một ít nước rửa cho hắn. Mắt tôi nhìn xuống, hắn như không né tránh, chỉ là nhìn tôi.

Trong lúc cảm thấy hắn trở bóng, tôi cầm dao trả lại cho hắn. Hắn nhìn tôi, vẻ mặt không chịu, liếc mắt nhìn tôi một cái, bỗng nhiên cảm thấy lưỡi dao chạm tôi, như là thêu dài: “Thật muốn vạch trên mặt em một đường.”

Tôi kinh ngạc, vai run lên, thốt lên tiếng lên trong lòng là: Trừ.

Nhưng nghĩ lại, nghĩ này hắn đang chờ xem tôi xử mặt, tôi chắc chắn không thoát, chắc phải làm cho hắn như ý?

Vì thế, tôi hướng hắn thuận nhiên cầm, một tay đặt trên ngực hắn, ngón tay khều vuốt. Là hắn đi tôi, nghĩ rằng ông này cũng không sợ. Hai ngón tay của tôi khều vuốt, nhìn mặt hắn dần dần mềm đi. Tiếp theo, tôi cầm chóp đi chuyển lên ngực hắn, dần dần vuốt ve. Hắn thì thuận nhiên dần dần. Tay hắn xuống phía dưới, mu bàn tay của tôi đang khiêu khích, liếc nhìn mu bàn tay của tôi thì tôi, không cho tôi rời đi.

Úng lúc này, tôi thuận nhiên nghĩ rằng đi, lui xuống, tránh tay hắn.

Tôi khều chầm, cảm thấy môi đi.

Hắn đã ngừng nói thích nhất khi tôi cảm thấy môi đi, nói nhảm vớ vẩn làm hắn rất ngạc nhiên.

Tôi cố gắng làm cho mình quy phục, hắn nhìn tôi làm hắn chú ý vào ngực mình, tay cũng không chịu buông, cười nói: “Tôi đi ra ngoài, anh đừng đi nữa!”

Sau đó ông hoàng đi ra phía cửa.

Lúc cảm thấy tay nắm, phía sau truyền tiếng cười của H. Khiên D.

Trên gác vách báo tôi có đi xuống lạnh, nhanh chóng mở cửa.

Nhưng tôi sao mà không ra.

Tôi liếc nhìn xuống.

Cả vẻ mặt trên không nhúc nhích.

“Quên nói cho em, về anh khóa trái.”

Hắn dùng ngón út gõ cửa chìa khóa, như nhàn nói.

Tôi quay đầu nhìn xuống.

Hắn khóa cửa khi nào?

Tôi sao tôi không biết?

Một hồi lâu bất ngờ, tôi trở mắt nhìn hèn tưng bực tưng bực ung dung đi đi.

Cùng, hèn ng tr c m t tôi.

Hèn ch qu n m t chỉ c kh n t m hung h ng d a sát vào, mi ng ng th i cong lên, kh li m vành tai tôi.

“V a r i em quy n r anh?”

Sau ó h n cúi xu ng, hôn môi tôi.

Tôi ghét b h n hôn.

B i vì h n môi li m qua m t chút, li n nhanh chóng em l i ti n vào.

Hung h ng, v i vĩa.

u l i c a tôi b h n cu n l y, tôi c g ng y ra nh ng b t c d , phía tr c là h n, phía sau là c a, mu n tr n mà không tr n c.

t nhiên, h n c n m nh vào môi tôi.

Tôi au xót, ang mu n kêu lên, úng lúc này h n kéo kh n t m c a tôi xu ng d i. H n khôn ngoan, b t u d u dàng ng m l y môi tôi, nh ng l i thô l i vu t ve phía ng c. Trong lúc tôi au, li n tìm cách xoa d u ôi môi, trong lúc tôi h ng th s d u dàng, l i kích thích mu n ng c tôi ng lên.

Tôi c m th y d ng nh mình s p tan thành n c.

H n c m th y v a lòng v i ph n ng này, tay r i kh i ng c, nh nhàn mà nói: “Bây gi ... n l t anh quy n r em, th nào?”